

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 222

гр. Плевен, 21.02.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Н. Петкова

като разглежда докладваното от Теодора Н. Петкова Частно наказателно дело № 20234430200326 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и Закона, за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.243, ал. 4 от НПК.

С постановление от 27.01.2023г. прокурор при РП – гр.Плевен на основание чл.243 ал.І т.1 вр.чл.24, ал.1 т.1 от НПК е прекратил наказателното производство по ДП ЗМ№312/2022г. по описа на Първо РУ-Плевен преписка № 2290/2022г. по описа на РП-Плевен, водено срещу Ю.С.А., ЕГН ***** за престъпление по чл.209 ал.І от НК.

Недоволен от така издаденото постановление е останал Я. Г. К. от гр.Плевен, в качеството му на едноличен собственик на „***“, ЕООД, гр.Плевен, който го обжалва пред Плевенски районен съд. Твърди, че постановения прокурорски акт е незаконосъобразен и необоснован, като излага подробни съображения. В заключение моли съда да отмени атакуваното прокурорско постановление.

Съдът като съобрази доводите на страните, събраните на досъдебното производство доказателства и разпоредбите на Закона, намира за установено следното:

ЖАЛБАТА Е ПОДАДЕНА В ЗАКОНОВИЯ СРОК, ПОРАДИ КОЕТО СЕ ЯВЯВА ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

РАЗГЛЕДАНА ПО СЪЩЕСТВО, СЪЩАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Наказателното производство е образувано за това, че на 14.01.2022г. в гр.Плевен, с цел да бъде набавена за себе си имотна облага е възбудено заблуждение в П.Й.Ц. от същия град и с това е причинена на „****“, ЕООД, гр.Плевен имотна вреда в размер на 2600 лева – престъпление по чл.209 ал.1 от НК.

В хода на разследването в качеството на обвиняем за престъпление по чл.211, вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал.1 б.„а“ от НК е привлечен и разпитан Ю.С.А., ЕГН *****, а именно за това, че на 14.01.2022г. в гр.Плевен, обл. Плевен, при условията на опасен рецидив с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у П.Й.Ц. от гр.Плевен - продавач-консултант в оказион-търговска къща собственост на „****“, ЕООД, гр.Плевен и с това причинил имотна вреда на „****“, ЕООД, гр.Плевен с управител Я. Г. К. от с.гр. в рамер на 2600 лева.

Представителят на РП-Плевен е приел, че на 14.01.2022г. обвиняемият Ю.А., чрез използване на техническо средство- ключ извършил кражба на златни накити - златна гривна „****“, 14 карата, 7,5 грама плоска с елементите на „****“; златен ланец, 14 карата, 25 грама с два елемента от страните на „****“ и в долната част със синьо око; дамски пръстен, златен, 14 карата, 7 грама на „****“ с форма на многоъгълник; златен дамски пръстен , 14 карата, 8 грама на „****“; дамски златен пръстен 14 карата с овална форма целият с малки диаманти, 8 грама; дамски златен пръстен, 14 карата с формата на пиано, 6 грама; дамски пръстен, златен, 14 карата с формата на пиано, собственост на С.Р.К. от гр. Плевен. Установено е, че след извършване на кражбата А. посетил оказион, находящ се в ***, стопанисван от „****“ ЕООД с управител св. Я. Г. К., като по това време там на работа като „продавач-консултант“ бил св. П.Й.Ц.. Обвиняемият предложил откраднатите по- рано същия ден златни накити за продажба на св. Ц., сочи се още в постановлението, като му обяснил, че същите са негова собственост и няма да има проблеми с тях. След като възприел обясненията на обвиняемия, Ц. се съгласил да закупи от името на „****“ ЕООД, носените от А. бижута и на същата дата - 14.01.2022г. между св.Ц. и обв. А. бил сключен договор за покупко- продажба, в който обвиняемият декларирал, че продаваните вещи са негова лична собственост, не са обект на престъпление и трети лица нямат претенции към тях. Обвиняемият от своя страна предоставил на св.Ц.

златните накити, за което последният му заплатил сумата от 2 600 лева.

Прокурорът е приел още, че на 15.01.2022 година св.П. Ц. предал доброволно златните накити на органите на полицията, след като разбрал, че същите са били предмет на кражба, като впоследствие те били върнати на собственичката, а на Я. К. в качеството му на представител на „***“ ЕООД била върната сумата от 1 200 лева, която била намерена в Ю.С. при задържането му и била получена от последния за продажбата на златните накити.

Изложената по-горе от фактология, възприета от прокурора, не покрива според него признаците на престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, а в случая се касае за гражданскоправна измама с последваща унищожаемост на сключената сделка.

Тези си съждения прокурорът е обвързал с разпоредбата на чл. 29 от ЗЗД по силата на която според него договорът може да бъде унищожен, ако единият от контрагентите е бил заблуден от другата страна да го сключи чрез умишлено въвеждане в заблуждение. При гражданско - правната измама, пак според представителя на обвинението, деецът има за цел не реализиране на имотна облага, кореспондираща с причиняване на имотна вреда на контрагента, а единствено сключване на договор при създадена невярна представа по отношение на част от неговите елементи. Приема, че за да е налице наказателноправна измама е необходимо при сключване на договора деецът да не е имал обективната възможност да го изпълни, да е съзнавал това обстоятелство, както да е целял чрез въвеждането в заблуждение да набави за себе си или за друго имотна облага, като липсата на намерение деецът реално да се задължи по сключения договор трябва да е обективизирано от неговите действия.

В конкретния случай прокурорът приема, че по делото от една страна е безспорно установено, че П. Ц. е сключил договора за покупко - продажба от 14.01.2022 година, като е бил въведен в заблуждение от продавача обв. Ю.А., че вещите са негова собственост и не са предмет на престъпление, който е целял с въвеждането в заблуждение единствено сключване на договор при създадена невярна представа по отношение на част от неговите елементи, но в същото време от друга страна всяка една от страните е изпълнила задълженията си породени от договора за покупко- продажба – св.Ц. е

заплатил уговорената продажна цена, а обв. А. е прехвърлил собствеността върху вещите и така сключената сделка е породила не само облигационноправно действие, но и транслативно вещноправно действие съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗС.

Направените от прокурора изводи въз основа на изложените факти се споделят напълно от съда. Представителят на обвинението след като е изложил възприетата от него фактическа обстановка, е посочил въз основа на какъв доказателствен материал е извлякъл същата и кои писмени и гласни доказателства е кредитирал.

В този ред на мисли от правна страна съдът прави извода, че не са налице достатъчно и безспорни доказателства от които да се направи категоричен извод, че обв. Ю.А. е извършил престъплението по чл.211, вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал.1 б.„а“ от НК.

В конкретния случай безспорно от доказателствата по делото се установява, че се касае за договор за покупко-продажба, като в нито един момент от наказателното производство не се е спорило, че практиката на търговската къща – околион стопанисвана от „***“ ЕООД с управител св. Я. Г. К. е да изкупува движими вещи в т.ч. такива от процесния вид без да се изисква документ за собственост, а само и единствено въз основа на декларация, че продавачът е собственик и, че вещите не са предмет на престъпление, включена като клауза в подписания между страните договор с предварително изготвени от купувача типови бланки, впоследствие попълвани с имената на страните и предмета на договора.

В тази връзка следва да се визира разграничението, което теорията и съдебната практика правят между измамата като престъпление по чл. 209 и сл. от НК и гражданскоправната измама по см. чл. 29 от ЗЗД. Действително съдебната практика е категорична, че наличието на сключен договор между две страни, не изключва възможността, едната от тях да осъществи престъплението измама и безспорно онзи, който използва договорни отношения с измамлива цел и поначало няма намерение да изпълнява задълженията си по тях, осъществява състава на това престъпление. / В т.см. Решение № 404 от 19.IX.1995 г. по н. д. № 300/95 г., I н. о.,/, като се приема,

че частичното или пълното изпълнение не е достатъчно, за да се квалифицира поведението на лицето като измама, а е необходимо да се установи дали изпълнението е в резултат на измамливите действия. Съгласно съдебната практика, престъплението по чл. 209 и следв. от НК е довършено в момента, в който въведеният в заблуждение се разпореди с вещта, в конкретния случай в момента, в който св. Ц. е предоставил сумата по договора за покупко-продажба- процесните 2600 лв., а не във всеки един последващ момент. Няма как да се приеме, на първо място, че към датата на сключване на договора за покупко-продажба, е настъпила имотна вреда за купувача, тъй като към тази дата насрещните престации са изпълнени в пълнота и към тази дата към дружеството - купувач не е имало нито изпълнени задължения, нито изпълнени имуществени претенции. Обвинение за друга дата от ПлРП не е предявено. В този смисъл следва да се отбележи, че процесните вещи – златни накити са били предадени доброволно за нуждите на разследването дни след датата, на която е бил сключен договорът за покупко-продажба и са били разменени насрещните престации, но щета към датата, визирана в диспозитива на обвинението- 14.01.2022 г. няма.

На следващо място, видно от гласните доказателства по делото- показанията на св.К. и Ц., те не за първи път сключват договор от горното естество, като както беше посочено и по-горе разполагат видно от приложения по делото договор за покупко-продажба на л.13, с типови бланки на този договор с включена в същите декларация със съдържание, посочено по-горе.

От субективна страна също няма как да се приеме, че към дата- 14.01.2022 г., обв. е действал със съзнанието, че няма да изпълни задълженията си по договора.

Цялостният анализ на установените факти и на доказателствата водят до крайния извод на съда, че договорът не е сключен с измамливи действия, и не е налице изначално изпълнение на задълженията по него или нежелание на обвиняемия да го изпълни, тъй като процесните вещи още при сключването му са влезли в патримониума на търговската къща-оказион. В този момент св.Ц. е получил въпросните вещи –златни накити за тази сума, която е посочил, поради което дали впоследствие тези вещи са били иззети

или не, е неотнормимо към датата на довършване на деянието.

Съдът намира, че установените факти и събраните доказателства, съгласно гореизложените аргументи, не сочат обвиняемият да е имал користна цел и измамливи намерения към момента на имущественото разпореждане. Всичко останало, отделно от обективните факти по делото, е в сферата на предположението и не би могло да залегне в основата на една евентуална осъдителна присъда.

Престъплението "измама", от субективна страна, изисква пряк умисъл и користна цел-"..да набави за себе си имотна облага..", като тази цел следва да е мотивирала дееца да извърши съответното престъпно деяние и следва да съществува към момента, когато се начева изпълнителното деяние- възбуждане или поддържане на заблуждението. За да е осъществил състава на престъплението, за което е привлечен в качеството на обвиняем, А., към момента на договарянето със св.Ц., следва да е съзнавал и факта, че разпореждането с имущество от страна на свидетеля, ще причини на дружеството имотна вреда. Последващ умисъл за измама не би могъл да съществува, поради което простото изявление пред служителя на търговската къща, че обв. А. е собственик на продадените вещи, по никакъв начин не би могъл да доведе до единствено възможният и категоричен извод първо, че деецът не е имал намерение да изпълни задълженията си по договора и второ, че с извършеното е целял да извлече единствено имотна облага за себе си и да причини вреда другиму. /В т.см. Решение №153/06.07.2017г. по ВНОХД№535/2017г. по описа на ВнОС./

С оглед изводите за това, че не е осъществен основният състав на престъплението нито от обективна, нито от субективна страна, съдът намира за безпредметно да аргументира липсата на квалифициращия признак " опасен рецидив".

По тези съображения, съдът споделя напълно като законосъобразни аргументите на прокурора и изводите му, че всеки престъпен състав, за да е наказуем представлява неразривна цялост от два елемента – обективна и субективна страна на престъпния състав и, че нито от обективна, нито от субективна страна Ю.С.А. не е осъществил престъпния състав на чл.209, ал.1 от НПК и в случай, че е налице неоснователно обогатяване от А., това е

въпрос от гражданскоправно естество и следва да бъде разрешаван по гражданскоправен ред.

По гореизложените съображения съдът намери, че следва да бъде потвърдено постановлението на РП-Плевен от 27.01.2023г. за прекратяване на наказателното производство по ДП ЗМ№312/2022г. по описа на Първо РУ-Плевен, преписка № 2290/2022г. по описа на РП-Плевен, водено срещу Ю.С.А., ЕГН ***** за престъпление по чл.211, вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал.1 б.„а“ от НК.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл.243, ал.5 от НПК постановлението на РП-Плевен на РП-Плевен от 27.01.2023г. за прекратяване на наказателното производство по ДП ЗМ№312/2022г. по описа на Първо РУ-Плевен, преписка № 2290/2022г. по описа на РП-Плевен, водено срещу Ю.С.А., ЕГН ***** за престъпление по чл.211, вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал.1 б.„а“ от НК.

Определението подлежи на жалба или протест в 7- дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му от страните пред ПлОС.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____